

Maanwees

Van dezelfde auteur:

Chronister

Simone van der Steeg

Maanwees

Maanwees

Eerste druk juni 2015

Tweede druk juni 2026

© 2015 Simone van der Steeg

Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone van der Steeg

Druk: Brave New Books

Omslagbeeld: Anjoleena en Youness Elh

Omslagontwerp: Youness Elh en Simone van der Steeg

Binnenwerk: Simone van der Steeg

ISBN 978 94 652060 2 8

NUR 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Raymon

PROLOOG

‘Lieverd, wat is er toch met je? Je ziet helemaal bleek!’

Ik hoorde de bezorgdheid in de stem van de vrouw. Ergens in een verre uithoek van mijn geest wist ik dat ik haar stem zou moeten herkennen. Maar het leek wel alsof iets anders het overnam. Alsof iets mij verdrong, waardoor ikzelf de grip op de realiteit begon te verliezen.

Ik was er vrij zeker van dat ik mijn ogen open had, maar toch zag ik niets. Ik hoorde van alles, maar de geluiden werden overstemd door de helse pijn waar ik doorheen ging. Deze pijn onderdrukte mijn andere gevoelens en overweldigde al mijn zintuigen.

‘Wat gebeurt er?!’ hoorde ik diezelfde stem angstig uitroepen, waarschijnlijk tegen iemand anders die zich samen met ons op deze plek bevond. Maar op dat moment hadden die woorden al geen betekenis meer voor mij.

Ik voelde hoe mijn lichaam begon te veranderen. Meteen wist ik dat ik dit vreselijke gevoel nooit meer zou vergeten. Ik schreeuwde het uit van de pijn en werd overweldigd door één enkele emotie: een onverklaarbaar gevoel van woede.

Mijn menselijke schreeuw ging naadloos over in een dierlijk soort gebrul. Het was moeilijk te geloven dat dat angstaanjagende geluid vanuit mijzelf was gekomen.

Plotseling leek de pijn af te nemen. Mijn ogen begonnen weer te werken en ik kon alles duidelijk zien – duidelijker dan ooit – maar toch was ik verblind.

Verblind door een irrationele, ongekende woede, die alles vreemd genoeg eenvoudiger leek te maken.

Ik herkende de vrouw die voor mij stond vaag, alsof ik haar eerder had gezien, maar niet meer precies wist waarvan ik haar kende. Argwanend gromde ik naar haar. Of ik haar wel of niet kende, maakte nu niets meer uit. Mijn kaken jeukten. Ik rook bloed. Dat kwam goed uit.

Ik had dorst.

Vanuit de blinde, irrationele woede, die zowel mijn lichaam als mijn geest overweldigde, begon ik te handelen. Alsof een instinct, waarvan ik niet had geweten dat ik het had, het ineens overnam. Als vanzelf stormde ik met een ongelooflijke snelheid op de vrouw af. De afstand tussen ons in was niet groot, dus ik overbrugde deze dan ook binnen een fractie van een seconde. Opnieuw riep ze diezelfde zin tegen me.

‘Wat gebeurt er?!’

Ergens had ik het gevoel dat ik had moeten weten wat ze bedoelde. Maar op dit moment betekenden haar woorden niets meer voor mij. Misschien had ze het tegen mij. Misschien tegen een ander. Het deed er niet meer toe.

Plotseling voelde ik een klap op mijn achterhoofd. Ik vergat de vrouw die ik had willen aanvallen direct en draaide me woest om. Voor me op de grond lag een voorwerp. In een paar onsamenhangende flarden van mijn geheugen herkende ik het als een stoel. Ik keek om me heen, op zoek naar degene die mij met dat voorwerp had geraakt.

Mijn blik viel op een jonge man.

Ik nam de tijd niet om na te denken. Ik probeerde me niet eens te herinneren of ik hem kende. Vastberaden stormde ik op hem af en sprong hem omver. Opnieuw hoorde ik de vrouw het uitschreeuwen. Ze klonk luider en hysterischer dan zojuist.

‘Néééé!’

Ik besteedde geen aandacht meer aan haar. Mijn angstig schreeuwende prooi lag nu onder mij. Voordat iemand in kon grijpen en zonder ook maar een moment te twijfelen, beet ik zijn keel door.

Pas toen de zon opkwam en mijn lichaam zijn gebruikelijke vorm weer had aangenomen, besepte ik vol berouw wat voor gruwelijks ik die nacht had aangericht.

1

‘Noa!’ hoorde ik mijn moeder van beneden roepen. ‘Schiet eens op! Je vader zit al in de auto!’

‘Ik kom al!’ riep ik geïrriteerd terug. Snel keek ik een laatste keer mijn slaapkamer rond. Was ik echt niets vergeten?

‘Noa!’ riep mijn moeder opnieuw, dringender dit keer.

‘Ja, ja!’ schreeuwde ik terug. Konden ze dan niet nog even een héél klein beetje geduld hebben? Onhandig ritste ik mijn tassen en koffer dicht. Snel trok ik mijn zwart met witte gympen aan en wierp nog een laatste blik in de spiegel. Ik had een simpel wit t-shirt aangetrokken, met daaronder mijn felgroene lievelingsbroek. Ik fronste teleurgesteld toen ik zag dat het geheel er een stuk minder spectaculair uit zag dan ik me had voorgesteld. Zuchtend streek ik mijn sluike, blonde haren glad – de pas geverfde blauwe plukken enigszins verbergend, aangezien ik er nog niet echt over uit was wat ik daar nou eigenlijk van vond – waarna ik haastig en klunzig mijn bagage naar beneden begon te sleuren. Gelukkig nam mijn moeder onderaan de trap mijn koffer van me over. Ondanks haar ongeduld wist ze een glimlach voor me tevoorschijn te toveren. We verlieten de woning en nadat mijn moeder de deur op slot had gedraaid, liepen we samen naar de auto.

Mijn vader zat inderdaad al achter het stuur. Mijn zus zat al achterin. De motor draaide al, wat erop wees dat mijn vader zijn geduld begon te verliezen. Vlug propten mijn moeder en ik mijn bagage in de kofferbak, waarna ook wij snel instapten.

‘Nu komen we dus te laat. Dankzij Noa,’ hoorde ik mijn vader zachtjes mopperen, terwijl hij gas gaf en de straat uit reed.

‘Heus niet,’ stelde mijn moeder hem gerust. Ze wierp me een blik toe van over haar schouder, waarmee ze leek te willen zeggen dat ik mijn vader maar moest laten kletsen. Ik grijnsde naar haar en begon vervolgens uit het zijraam te staren. Ik trok me eigenlijk nooit iets aan van wat mijn vader zei wanneer hij chagrijnig was. Dat was hij namelijk nogal vaak, dus zo’n reactie was ik wel gewend.

De lucht was prachtig blauw en helder vandaag. Ik kon een brede grijns dan ook niet onderdrukken. Eindelijk was het weer zover. Zomervakantie.

Ieder jaar ging ik samen met mijn ouders en mijn zus naar Zwinnerland, een prachtig eiland, niet al te ver van huis. Vaak wanneer ik mensen enthousiast vertelde over onze vakanties, vroegen ze zich af wat er nou zo leuk aan was om zo dichtbij huis op vakantie te gaan en nooit eens naar het buitenland te gaan, maar ik vond het geweldig. Ieder jaar opnieuw keek ik ernaar uit. Drie weken lang terug naar de camping, waar ik een heleboel vrienden had die ook ieder jaar terugkwamen en die ik alleen daar zag, omdat zij wel ver bij het eiland en dus ook bij ons vandaan woonden.

Ik stootte mijn zus aan met mijn elleboog. Vragend keek ze op van haar modetijdschrift. ‘Het gaat zo leuk worden,’ mompelde ik opgetogen.

Stella staaarde me een paar tellen lang aan. Langzaam trok ze haar zwartgeverfde wenkbrauwen op tot een nietszeggende, waarschijnlijk afkeurend bedoelde blik, waarna ze zich weer op haar tijdschrift richtte. ‘Vast,’ zei ze ongeïnteresseerd. ‘Dat roep je nu al weken. Maar ik zal je wel vertellen dat dit het laatste jaar is dat ik meega.’ Ze bladerde achteloos verder door haar tijdschrift.

‘Serieus?’ vroeg ik fronsend en enigszins geschrokken. Dit hoorde ik voor het eerst. ‘Vind je het niet meer leuk dan?’

Stella haalde haar schouders op, waarna ze me met haar donkergroene ogen een korte, geërgerde blik schonk. ‘Ik ben al zeventien, hoor,’ zei ze verontwaardigd. ‘Volgend jaar ben ik volwassen. Dan ga ik écht niet meer met mijn ouders op vakantie.’

Met grote ogen staarde ik naar mijn zus. Ze had zich alweer op haar tijdschrift gericht. Ik kon niet geloven wat ze zojuist had gezegd. Over twee jaar zou ik ook zeventien zijn, maar ik kon me niet voorstellen dat er voor mij ooit een dag zou komen dat ik niet meer mee zou willen naar Zwitserland. Ieder jaar keek ik tijdens de terugreis alweer uit naar het volgende jaar. En ieder jaar was het weer net zo leuk als het jaar ervoor.

De rit vanaf ons huis naar de haven duurde maar drie kwartier, maar de reis kon mij niet snel genoeg gaan. Ik probeerde een boek te lezen, maar ik kon me er niet op concentreren. Ik dacht aan de chalet, waar we ieder jaar weer drie weken in doorbrachten en aan de leuke restaurants in de gezellige dorpen. Aan de terrassen, de vrolijke souvenirwinkels en natuurlijk aan mijn vrienden, die ik alweer een jaar niet had gezien. Ieder jaar opnieuw spraken we af om contact te houden, maar binnen een paar weken verwaterde dat altijd. Zelf probeerde ik dat contact altijd zo goed mogelijk in stand te houden, maar het werd vaak al snel eenzijdig en ik wilde me niet opdringen. Ik was er veel te bang voor dat ze me vervelend zouden gaan vinden. Ik had mijn vakantie vrienden dan ook al een tijdje niet meer gesproken. Ik vroeg me af of ze er weer allemaal zouden zijn en hoe het met hen ging.

Na precies drie kwartier rijden kon ik in de verte de haven al zien. Ik stootte mijn zus aan, die nog steeds in

haar tijdschrift was verdiept. Ze keek op en ik wees langs haar heen, naar de haven. Even keek ze in de richting waarin ik wees en lachte daarna opgetogen naar me. Stella deed altijd graag alsof niets haar wat kon schelen, maar ik wist dat ze diep vanbinnen net zo opgetogen was als ik. Ik vermoedde dat ze zich doorgaans te stoer voelde om het te tonen, maar blijkbaar lukte het haar nu niet meer om het gevoel te onderdrukken. Ik lachte terug, waarna we allebei zachtjes begonnen te giechelen van enthousiasme.

Mijn vader was nog steeds chagrijnig. Hij wierp ons een woedende blik toe via de achteruitkijkspiegel. 'Doe niet zo dom,' mompelde hij geërgerd, waarna hij zijn blik weer op de weg richtte. Stella keek me geamuseerd aan, waarna we nog harder begonnen te lachen. Mijn vader gromde en wierp ons nogmaals een vuile blik toe, waarna hij de radio luider zette.

Zodra mijn vader de auto eenmaal in de rij voor de boot had geparkeerd, zette hij de motor af en stapten we allemaal uit. De laatste paar jaren namen we de auto altijd mee op vakantie, zodat we ons wat sneller over het eiland konden verplaatsen. Zwinnerland was niet heel erg groot, maar wel te groot om zomaar van het ene punt naar het andere punt te lopen of te fietsen. De auto maakte het ons een stuk gemakkelijker.

We moesten nog bijna een uur wachten voordat we aan boord mochten. 'Zie je nou wel dat we niet te laat zijn?' vroeg mijn moeder plagend aan mijn vader, die een beetje beschaamd grinnikte en er verder niet op in ging. Gelukkig leek zijn slechte bui eindelijk een beetje over te waaien. Hij was altijd zo bang om de boot te missen, dat hij erop stond om zo vroeg mogelijk van huis te gaan, om zich vervolgens alsnog zorgen te maken.

'Kom mee!' riep Stella uit. Ze greep me bij mijn pols en sleurde me achter zich aan, terwijl ze richting de

waterkant begon te rennen. Eenmaal daar gingen we zitten en lieten we onze benen langs de betonnen rand naar beneden bungelen, zoals we dat ieder jaar deden, terwijl we wachtten totdat we eindelijk aan boord konden.

‘Weet je nog toen Stanley vorig jaar al het bier van zijn vader had opgedronken?’ grinnikte Stella. ‘Hij was helemaal de weg kwijt.’

Ik kon mijn lach niet inhouden bij die gedachte. ‘Ja! Hij was van een duin gegleden, had zijn enkel verzwikt en toen zijn vader thuiskwam, kreeg hij er nog van langs ook. Ik zweer je dat hij de volgende dag nog steeds dronken was, zoveel had hij gezopen!’

Ook Stella barstte nu in lachen uit. ‘Of die keer dat Nazim dacht dat zijn baardgroei sneller op gang zou komen door het scheren,’ grinnikte Stella.

‘Die pleisters!’ gierde ik uit.

Stella – die altijd ongelooflijk snel de slappe lach kreeg – liet zich achterover op haar rug vallen en begon te hikken van het lachen. Het was duidelijk dat ze het voorval meteen weer helemaal voor zich zag. Door haar aanstekelijke lach kon ik me ook niet meer inhouden. Geamuseerd keek ik toe hoe mijn zus haast letterlijk over de grond rolde van het lachen.

Zodra we weer een beetje waren bijgekomen, ging Stella weer rechtop zitten.

‘Wie zullen er dit jaar zijn, denk je?’ vroeg ik aan mijn zus.

‘Ik heb niemand meer gesproken, maar ik hoop iedereen,’ zei ze verwachtingsvol.

‘Ik hoop dat Nazim en Zehra er weer zijn,’ zei ik knikkend. Ik was er bijna zeker van dat we hen wel weer tegen zouden komen. Ik hoopte het in ieder geval, want ik zag Nazim als mijn allerbeste vriend, ook al zag ik hem maar een paar weken per jaar en sprak ik hem de rest van

het jaar bijna niet. We mailden af en toe, maar meer contact hadden we niet. Hij mocht nog altijd geen mobiele telefoon van zijn ouders en hij mocht alleen achter de laptop als hij iets voor school moest doen. Het duurde daardoor altijd frustrerend lang voordat hij terugmailde. Op mijn laatste mail, met de vraag wanneer ze naar Zwitserland zouden gaan, had Nazim niet gereageerd.

Stella gaf me een klein duwtje tegen mijn schouder. 'Jij mag Zehra niet eens!' grinnikte ze.

'Het gaat me ook echt niet om Zehra,' grinnikte ik. 'Nazim is m'n bestie!'

Terwijl ik het beter kon vinden met Nazim, ging Stella vooral met Zehra om. Zehra was maar een jaar ouder dan ik, maar ik wist dat ze me te kinderachtig vond om mee om te gaan. Daar maakte ze niet bepaald een geheim van. Ik kon het veel beter vinden met haar jongere broertje. Hoewel Nazim twee jaar jonger was dan ik, was hij ontzettend slim en grappig en kon ik erg goed met hem praten. Vreemd genoeg had ik ontzettend veel met hem gemeen en helemaal niets met zijn zus. Ik vroeg me soms af of een van hen misschien als baby was verwisseld in het ziekenhuis, zo erg verschilden ze van elkaar.

Zehra was veel te oppervlakkig en arrogant voor mijn smaak. Regelmatig vroeg ik me stilletjes af waarom ze zich zo verschrikkelijk gedroeg, maar ik zei er nooit iets over. Ze leek me te haten, maar ik kon niet bedenken wat ik verkeerd had gedaan. Wanneer Stella en Zehra bij elkaar waren, was het helemaal erg. Dan leek het al helemaal alsof ze zich beter voelden dan de rest. Samen kraakten ze alles en iedereen af. Niets was goed genoeg voor hen. Dat gedrag was voornamelijk afkomstig van Zehra, maar Stella liet zich er gemakkelijk in meeslepen. Zehra leek het slechtste in Stella naar boven te halen, maar zelf zag Stella dat blijkbaar niet.

Ik begreep absoluut niet wat Stella precies zo leuk vond aan Zehra, maar zo erg vond ik het ook weer niet. Het was niet alsof Zehra en ik de hele tijd ruzie maakten. Ik tolereerde haar, ondanks de roddels die ze over me verspreidde. Vaak genoeg waren er vreemde verhalen over mij rondgegaan op de camping, waar niets van waar was. Natuurlijk wist ik niet zeker of die verhalen daadwerkelijk afkomstig waren van Zehra, maar het was niet heel moeilijk om te raden. Ik vroeg me altijd af in hoeverre Stella aan dat roddelen meedeed, maar ik had nooit het lef gehad haar dat te vragen. Bovendien had ik daar ook geen behoefte aan. Ik kon er niet zo goed mee omgaan wanneer mensen negatieve dingen over me zeiden. Ik voelde me vaak al anders dan anderen, dus dat kon ik er gewoon echt niet bij hebben. De beste manier om ermee om te gaan, was door maar gewoon te doen alsof het er niet was.

‘Stanley is er sowieso,’ zei Stella zelfverzekerd. ‘Hij is er altijd.’

‘Stanley en Jonas zitten daar altijd de hele zomer,’ beaamde ik.

‘Stanley vindt jou léúk,’ giechelde Stella plagerig, terwijl ze me in mijn zij begon te prikken, waar ik absoluut niet tegen kon.

‘Néé!’ giechelde ik, terwijl ik Stella’s handen weg probeerde te slaan. ‘Níét waar!’ Na een tijdje stopte ze met prikken, waarna ik haar grinnikend een stomp tegen haar schouder verkocht. Stella grijnsde naar me en wreef over de plek waar ik haar zojuist had gestompt.

Wat Stella zei, was wel waar. Tenminste, iedereen leek te denken dat het waar was. Ik hoorde mijn vrienden vaak genoeg zeggen dat Stanley mij leuk vond, maar ik geloofde er niets van. Als dat zo was, liet hij het wel op een heel vreemde manier blijken. Altijd wanneer we met de vriendengroep iets gingen ondernemen, was ik op een of

andere manier steeds het mikpunt van al zijn domme grappen. Bovendien had hij bijna iedere keer dat we hem tegenkwamen een ander meisje bij zich. Dat verzekerde me er in ieder geval van dat hij mij heus niet zag als meer dan een gewone vriendin. Niet dat ik dat erg vond. Zijn vervelende gedrag kon erg vermoeiend zijn.

Stanleys broer Jonas was heel anders. Hij was een stuk ouder dan Stanley, maar qua uiterlijk leken ze onmogelijk veel op elkaar. Daar hield de gelijkenis op, maar Stanley maakte er vaak misbruik van dat hij zoveel op zijn broer leek. Dat kwam hem namelijk goed uit wanneer hij een uitgaansgelegenheid in probeerde te komen. Vaak moest je daar aan de deur aantonen dat je achttien jaar of ouder was. In de clubs en cafés op het eiland werden in de zomermaanden ook bezoekers vanaf zestien jaar getolereerd, zolang ze maar geen alcohol dronken, maar jonger dan dat kwam je er echt niet in. Jonas liet dan vaak zijn identiteitsbewijs zien als daarnaar werd gevraagd en Stanley zei dan dat hij zijn rijbewijs was vergeten wanneer naar zijn leeftijd werd gevraagd. Niet zelden geloofde de beveiliging aan de deur dat Stanley en Jonas een tweeling waren. En als Jonas er zelf geen zin in had om mee te gaan, nam Stanley doodleuk Jonas' rijbewijs mee om zijn zogenaamde leeftijd aan te tonen. Er werd nooit aan getwijfeld dat hij het was op die foto.

Hoewel de meesten van onze vriendengroep – stiekem of minder stiekem – een hekel leken te hebben aan Stanley, leek iedereen op een of andere manier toch steeds naar hem toe te trekken. Ondanks zijn irritante gedrag was hij ontzettend charismatisch en daardoor heel populair. Iedereen leek iets van hem te willen.

Jonas was nooit veel bij ons. Hij was natuurlijk ook een stuk ouder, maar hij zei altijd dat hij liever binnen zat met een goed boek, wat compleet het tegenovergestelde

was van wat Stanley zou zeggen. Het was best bijzonder dat twee mensen die zoveel op elkaar leken toch zo van elkaar konden verschillen.

‘Merlin is er denk ik ook wel,’ vervolgde Stella na een korte stilte, waarin we allebei in gedachten verzonken waren geweest. ‘Hij gaat ieder jaar dezelfde drie weken.’

‘Merlin is raar geworden,’ zei ik met een bedenkelijke frons.

De vijftienjarige Merlin was altijd een soort tweede Stanley geweest. Tot en met twee jaar geleden waren ze onafscheidelijk geweest. Zolang als ik me kon herinneren, waren Merlin en Stanley altijd bij elkaar en hobbelde Nazim er wat achteraan. Maar vorige zomer was dat plotseling compleet veranderd.

Was Merlin eerder nog een exacte kopie van Stanley, in een jaar tijd was hij veranderd in precies het tegenovergestelde. Hij droeg ineens alleen nog maar zwarte, wijde kleding en zijn altijd zo korte, perfect verzorgde kapsel was binnen een jaar veranderd in een kluwen van lange, ongewassen slierten, die achteloos langs zijn gezicht tot aan zijn kin hingen. Ook droeg hij afschrikwekkende, puntige sieraden met stekels en prikkeldraad, waardoor de kinderen op de camping vaak angstig terug renden naar hun vakantieverblijven wanneer ze hem tegenkwamen. Zo nu en dan kwam Merlin met vreemde verhalen aan over demonen, die zowel lachwekkend als een beetje angstaanjagend waren. Dat laatste kwam voornamelijk doordat Merlin heilig in zijn eigen verhalen leek te geloven. Het gerucht ging zelfs dat hij af en toe bloed dronk. Ik huiverde bij die gedachte en hoopte maar dat het slechts een gerucht was.

Door zijn eigenaardigheden leek de dynamiek binnen onze vriendengroep wat te zijn veranderd. Net als ik werden onze vrienden ook af en toe niet goed van zijn

vreemde gedrag en onheilspellende verhalen. Meestal negeerden we het en accepteerden we hem zoals hij nu was, maar hij trok zich tegenwoordig wat vaker terug.

‘Hij is inderdaad raar,’ beaamde Stella, nadat ze daar blijkbaar even over na had gedacht. ‘Zou het waar zijn, wat Stanley vorig jaar over hem zei? Over dat bloed drinken?’

Ik haalde mijn schouders op. Stanley kennende was het vast weer een of ander sterk verhaal dat hij had verzonnen om mensen te choqueren en zijn beste vriend in de maling te nemen. Maar Merlin kennende was het ook wel weer heel goed mogelijk dat het wél waar was.

‘Enzo en Matteo,’ zei ik toen. ‘Die zijn er vast ook weer.’

‘Natuurlijk!’ riep Stella uit, alsof zij hen ook even was vergeten.

Stella en Zehra hadden vorig jaar vriendschap gesloten met Enzo en Matteo, twee broers die schijnbaar ook elk jaar naar Zwinnerland kwamen en op dezelfde camping verbleven als wij, maar die we desondanks pas vorig jaar hadden leren kennen. Daardoor kenden we hen eigenlijk nog helemaal niet zo goed.

Enzo was ouder dan de rest en had veel contacten op Zwinnerland. Hij leek iedereen te kennen. Regelmatig had hij Stella en Zehra meegenomen naar een of andere populaire club, terwijl Zehra vorig jaar nog helemaal niet oud genoeg was geweest om daar naar binnen te mogen. Ik wist niet hoe hij dat voor elkaar kreeg, maar het lukte iedere keer. Zelf was ik nog nooit mee geweest. Ze hadden me nooit meegevraagd. Waarschijnlijk zou ik daar sowieso niet mee weg komen, omdat niemand ook maar een seconde zou geloven dat ik oud genoeg was om daar naar binnen te mogen. Mensen geloofden me vaak niet eens

wanneer ik zei dat ik vijftien was, terwijl dat toch echt mijn leeftijd was.

Matteo – die slechts een jaar jonger was dan zijn broer en daarmee achttien was – bracht zijn tijd liever door in hun stacaravan om voetbalgerelateerde programma's te kijken in plaats van met zijn broer mee te gaan naar al die feestjes. Het kwam zelden voor dat Enzo met onze vriendengroep meeging wanneer we overdag iets leuks gingen doen – hij ging overduidelijk het liefst 's nachts op pad – maar van Matteo zagen we al helemaal weinig.

'Volgens mij hebben we nu iedereen gehad,' mompelde Stella bedenkelijk. Maar ik herinnerde me nog een paar jongens die we vorig jaar hadden ontmoet.

'Percy en Nathan!' riep ik uit.

'O, ja,' mompelde Stella niet zo enthousiast. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe ze achterover leunde en met haar ogen rolde. 'Hoe kan ik dié nou vergeten?!'

Ik grinnikte. Ik was ook niet zo dol op de tweeling, maar Stella mocht hen al helemaal niet. Ze zei vaak dat ze hen nog walgelijker vond dan Stanley. En uit Stella's mond betekende dat echt heel wat. Het kon dan ook geen toeval zijn dat Stanley vorig jaar – nadat hij had ontdekt hoe Merlin was veranderd – plotseling dikke maatjes was geworden met hen.

'Wees blij dat ze niet bij ons op de camping zitten,' zei ik.

'O, geloof me! Dat ben ik!' riep Stella met grote ogen uit, waardoor ik opnieuw een grijns niet kon onderdrukken. 'Waar verblijven ze eigenlijk wel?' vroeg ze toen bedenkelijk.

Ik haalde mijn schouders op. 'Om eerlijk te zijn heb ik geen idee,' antwoordde ik bedenkelijk. Nu ik erover nadacht, waren we nog nooit bij Percy en Nathan op bezoek geweest. Van Stanley wist ik alleen dat hun ouders

een huis hadden aan de rand van het bos, ergens in de buurt van onze camping. Ik wist echter niet zeker welk huis hij bedoelde.

‘Ach, maakt ook niet uit,’ zei Stella na een tijdje, terwijl ze een wuivend gebaar maakte met haar hand. ‘Ze deugen toch niet. Als ze er zijn, hoop ik dat we ze niet tegenkomen. En dat die stomme Stanley meer tijd bij hen door zal brengen dan bij ons op de camping.’

‘Stella! Noa!’ hoorden we onze moeder roepen. We keken allebei haar kant op. Ze leunde tegen de auto. Mijn vader liep een stukje verderop tussen de geparkeerde auto’s door. ‘We gaan even wat te eten halen!’ riep ze. ‘Gaan jullie mee?’

Stella en ik keken elkaar aan. Tegelijkertijd stonden we op. Gearmd liepen we in de richting van onze ouders. Ik kon een grote lach niet onderdrukken bij de gedachte aan de geweldige vakantie die we tegemoet gingen.

2

‘Deze reis gaat eeuwen duren,’ kreunde ik gefrustreerd, terwijl ik verveeld met mijn armen over de reling op het achterdek van de boot heen hing.

‘Stel je niet zo aan,’ sneerde Stella, die naast me stond en de langsvarende zeilboten gadesloeg door de glazen van haar designerzonnebril. Hooghartig streek ze een geblondeerde lok achter haar oor, waarna ze geïrriteerd zuchtte.

‘Deze reis duurt altijd zo lánɡ,’ klaagde ik.

‘Twee uurtjes maar,’ mompelde Stella, terwijl ze me een fronsende blik toewierp van boven haar brillenglazen. Boos keek ik terug, waarna ik besloot haar verder te negeren. Ik wendde mijn blik af en begon lusteloos naar het kielzog van de boot te staren.

Ik had geen geduld voor deze lange reis. Het liefst wilde ik gewoon meteen op het eiland zijn. Ik wilde weten wie van mijn vrienden er waren en ik wilde zoveel mogelijk tijd met hen doorbrengen. We bleven tenslotte maar drie weken.

Stella leek het nooit zoveel te doen. Zij was ook nooit verdrietig wanneer we weer naar huis gingen. Ik wel. Zulke vrienden als op Zwinnerland had ik thuis niet.

Stella en haar beste vriendin Maddie waren ontzettend populair op school. Ze hadden veel vrienden en daardoor een rijk sociaal leven. Ze werden altijd uitgenodigd voor de beste feestjes en hadden hordes jongens achter zich aan. Ze deden alles samen, al vanaf het moment dat ze elkaar op de basisschool hadden ontmoet. Ze waren onafscheidelijk. Vroeger waren ze nog aardig geweest en lieten ze mij ook altijd meedoen met wat ze dan

ook gingen doen. Maar vanaf het moment dat ze naar de brugklas waren gegaan, was er iets veranderd. Misschien was hun populariteit hen naar het hoofd gestegen. Ze waren arrogant en oppervlakkig geworden en het leek ieder jaar wel erger te worden. Ze weken echter nooit van elkaars zijde en deden alles samen. Daar kon ik best jaloers op zijn.

Zelf had ik geen vriendinnen waarmee ik zo hecht was als Stella met Maddie. Niemand nodigde mij ooit uit voor feestjes. Jongens keken geen tweede keer om wanneer ik voorbij liep, behalve misschien om een rotopmerking te maken over mijn alternatieve kledingstijl. Misschien was het daarom wel veel moeilijker voor mij om ieder jaar weer afscheid te moeten nemen van mijn vrienden op Zwinnerland. Daar had ik wél een sociaal leven en gingen mensen wél graag met me om. Ik wist niet waarom het op de camping zo anders was dan thuis. Thuis keken mensen altijd vreemd op wanneer ze erachter kwamen dat ik het zusje van Stella was. Op de camping was er echter niets aan de hand.

Maar aan thuis wilde ik nu nog even niet denken. We waren nog niet eens op onze bestemming en we gingen drie geweldige weken tegemoet. Ik wist het zeker. Maar waarom duurde die bootreis toch altijd zo verschrikkelijk lang?!

Daar zag ik ieder jaar opnieuw zo ontzettend tegen op. Tegen alles wat we nog moesten doen voordat we eindelijk op de camping waren. Mijn ouders en Stella vonden altijd dat ik me aanstelde. Maar dit wachten moest toch zeker voor iederéén verschrikkelijk zijn?! Het lange wachten in de haven hadden we gelukkig al gehad. We hadden nog zo'n anderhalf uur te gaan op deze eeuwige bootreis en dan zouden we pas op het eiland zijn. Maar dan moesten we de auto nog van de boot af rijden en dat

duurde altijd wel een kwartier tot een halfuur. Bovendien zouden we rond een uur of elf al op het eiland zijn, maar konden we pas vanaf drie uur inchecken op de camping. We moesten dus zo'n vier uur lang wat door het dorp rondzwerven. Meestal gingen we dan ergens wat eten en alvast boodschappen doen, dus zo erg was het uiteindelijk ook weer niet, maar voor mij duurde het altijd een eeuwigheid. Om de paar seconden wierp ik dan – net als nu trouwens – een blik op mijn horloge, om te kijken of het al bijna drie uur was.

‘Ik ga weer bij pa en ma zitten,’ zei Stella plotseling, waardoor ik opschrok uit mijn overpeinzingen. ‘Ga je mee?’ Ze bood me haar arm aan en ik haakte de mijne er met tegenzin door, waarna we terug liepen naar onze ouders, die binnen in het restaurant zaten. Ik wist toch niet wat ik in m'n eentje op het dek moest.

Mijn vader zat een krant te lezen en mijn moeder zat naast hem een kruiswoordpuzzel te maken. Stella en ik gingen tegenover hen zitten. Ik liet mijn achterhoofd op de leuning van de bank rusten en begon naar het plafond te staren. *Nog anderhalf uur*, galmde het door mijn hoofd, terwijl ik mijn ogen sloot. Er leek geen einde aan te komen.

‘Hé, we zijn er al, hoor!’ hoorde ik mijn zus grinniken. Ze schudde me door elkaar met haar hand op mijn schouder. Verstrooid opende ik mijn ogen en keek haar aan. Blijkbaar was ik even weggedommeld. ‘We moeten naar de auto. We meren zo aan,’ zei ze. Ik zag dat mijn ouders al waren opgestaan en hun jassen aantrokken. Stella stond op en ik volgde haar voorbeeld. Achter onze ouders aan liepen we naar het autodek.

Zodra we eenmaal in de auto zaten, verscheen er een grijns op mijn gezicht waarvan ik wist dat die de komende tijd niet meer zou verdwijnen. ‘Het gaat zo leuk

worden!’ piepte ik, terwijl ik Stella een por gaf met mijn elleboog. ‘Zodra we op de camping zijn, dump ik m’n spullen en ga ik meteen kijken wie er allemaal zijn! Ga je mee?’

‘Rustig aan,’ zei Stella afkeurend, met opgetrokken wenkbrauwen. ‘We zijn er nog niet eens. Ik denk trouwens dat ik eerst ga uitpakken en daarna een dutje ga doen. Vanavond kijken we wel even wie er allemaal zijn.’

Mijn brede grijns haperde een beetje. Ik snapte nooit waarom Stella het ene moment zo enthousiast en het andere moment zo ongeïnteresseerd kon doen. Misschien herinnerde ze zich dan gewoon weer dat ze zich eigenlijk te stoer voelde om haar enthousiasme te tonen. Maar misschien was het ergens ook wel echt anders voor haar dan voor mij, omdat zij thuis Maddie en daarnaast nog een heleboel goede vrienden had. Ik had slechts een paar schoolvriendinnen, maar die zag ik buiten school om eigenlijk nooit. Ondanks dat ik met een aantal klasgenoten wel heel goed kon opschieten, voelde ik me altijd een buitenstaander. Nee, de mensen die ieder jaar naar de camping kwamen, dát waren mijn echte vrienden. Voor Stella was deze vakantie waarschijnlijk gewoon een leuk uitstapje. Voor mij was het mijn hele leven.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat de rijen auto’s in beweging kwamen. Langzaam maar zeker reden we de boot af. Mijn vader zocht meteen een parkeerplaats tussen de haven en het dorp in, zodat we boodschappen konden gaan doen.

Ik stapte uit en keek om me heen. Het voelde goed om weer terug te zijn. We kwamen hier ieder jaar, al zolang ik me kon herinneren. Dit eiland was echt als een soort tweede thuis voor ons. Mijn ouders hadden elkaar hier zelfs ontmoet.

Ik ademde de frisse zeelucht diep in. Dat was heel wat anders dan die uitlaatgassen van thuis. In de verte zag ik de karakteristieke lichtblauwe vuurtoren. Ik grijnsde van oor tot oor. Alles hier was zo bekend en vertrouwd.

We liepen het dorp in, richting de supermarkt. Stella en ik liepen voorop, waardoor ik me realiseerde dat ik precies wist waar alles hier was. Ik kende dit hele eiland net zo goed als mijn eigen woonplaats. Misschien zelfs wel beter. Thuis ging ik er niet zo vaak op uit, maar op dit eiland had ik volgens mij iedere uithoek al wel ontdekt.

Ondertussen keek ik om me heen om alles in me op te nemen. Ik kon het enthousiasme dat in me opborrelde nauwelijks onderdrukken. Maar als ik het te veel zou laten merken, zou ik vast weer een sneer van Stella krijgen, dus hield ik me in.

Terwijl mijn ouders door de supermarkt liepen, op zoek naar alle producten die we nodig hadden, liepen Stella en ik direct door naar de tijdschriften. Beiden pakten we een modetijdschrift en begonnen erin te bladeren.

‘We moeten dit jaar sowieso weer gaan paardrijden,’ zei Stella, terwijl ze de inhoud van het tijdschrift aandachtig bestudeerde.

‘Ja, maar dan wel weer op het strand!’ riep ik uit. Dat deden we ieder jaar. Alleen vorig jaar hadden we het strand overgeslagen en er een korte bosrit van gemaakt. Ik herinnerde me nog goed dat Stella het jaar daarvoor op het strand van haar paard af was gevallen. Ze was lelijk terechtgekomen, waardoor ze een tijd lang flink last had gehad van haar rug. Ik had niet verwacht dat ze nu gewoon weer wilde gaan rijden. Vorig jaar had ze behoorlijk angstig geleken. Maar ik was er blij om, want ik hield er niet zo van wanneer dingen veranderden. Paardrijden hoorde erbij wanneer we op Zwinnerland waren.

Stella klapte het tijdschrift dicht en stak het onder haar arm, waarna ze begon met het uitzoeken van een tweede tijdschrift. Haar oog viel op een blad over films en ze pakte het uit het rek. Ze bestudeerde de advertentie van een nieuwe horrorfilm.

‘Weet je nog van vorig jaar, in het bos?’ vroeg ze toen met een scheve grijns.

Ik moest even nadenken, maar toen grinnikte ik, terwijl ik mijn tijdschrift terug in het schap zette. Ik las eigenlijk liever boeken. ‘Met die enge film?’ grijnsde ik toen.

‘Stanley was als de dood!’ giechelde ze, terwijl ze ook dit tijdschrift onder haar arm stak en vervolgens een roddelblad uit het schap pakte.

Vorig jaar hadden we op mijn laptop een horrorfilm gekeken in het bos, samen met Stanley, Zehra en Nazim. Toen de film was afgelopen, was het al onheilspellend schemerig geweest. Tijdens de wandeling terug naar de camping, was Stanley doodsbenuwd geweest. Hij dacht steeds dat hij van alles hoorde en was bang dat er enge kleine meisjes met lang, zwart haar in lange witte jurken van achter de bomen zouden opduiken. Stella en ik hadden volgens mij nog nooit zo gelachen.

‘Nazim maakte hem belachelijk,’ zei Stella. ‘Maar hij was zelf ook bang.’

Ik grijnsde. Dat was ook zo. Hij had zich heel stoer gedragen, maar bij ieder klein geluidje dat hij had gehoord, was hij een meter de lucht in gesprongen. Misschien ook niet zo gek, als je bedacht dat hij de jongste van de groep was. Zijn ouders moesten er echt niet achter komen dat hij een horrorfilm had gekeken. Dan zou hij sowieso huisarrest krijgen tot zijn dertigste. ‘Zoiets moeten we dit jaar weer doen.’

‘Absoluut,’ beaamde Stella. ‘Dit keer wil ik Stanley zien janken,’ voegde ze er kwaadaardig aan toe. Ze liet haar beste heksenlach horen, waarna we allebei de slappe lach kregen.

Zodra mijn ouders alle boodschappen hadden verzameld, liepen Stella en ik mee naar de kassa om haar tijdschriften af te rekenen. Mijn vader stelde voor om ergens te gaan lunchen, aangezien het toch nog even duurde voordat we konden inchecken op de camping. Gearmd liepen Stella en ik achter onze ouders aan. Ik kon echt niet wachten tot het drie uur was.

3

Ongeduldig trommelde ik met mijn vingers op mijn knieën, terwijl ik vanaf de achterbank langs mijn vader heen door de voorruit probeerde te kijken. Ik kon de oprit naar de camping al zien. Het was nog maar net twee uur geweest, maar toen mijn vader mijn gezeur zat was, had hij even gebeld met de campingeigenaar om te vragen of het mogelijk was om de sleutels van de chalet iets eerder op te halen.

We reden het terrein op. De parkeerplaats bevond zich direct achter de twee grootste vakantieverblijven van de camping. Nieuwsgierig keek ik uit het zijraam toen we erlangs reden. Stanley, Jonas en hun ouders verbleven ieder jaar de hele zomer in een van die vakantiehuisjes. Er was nu echter niemand te bekennen.

Mijn vader parkeerde de auto en we stapten uit. Hij liep richting het receptiegebouw om in te checken en mijn moeder opende de kofferbak, terwijl Stella en ik al onderweg waren naar de bagagekarren. We hadden geen woorden nodig om te bepalen wie wat zou gaan doen. We bezochten deze camping al zolang als ik me kon herinneren, dus wisten we allemaal wat onze taak was.

Stella en ik pakten ieder een van de gammele, groene bagagekarren uit de stalling en trokken die achter ons aan naar de auto. Daar zetten we de karren neer, terwijl we zwijgend de tassen en koffers erop begonnen te stapelen.

Net toen mijn moeder de kofferbak dichtsloeg, kwam mijn vader terug met de sleutels van onze chalet. Hij vergrendelde de auto, waarna Stella en ik beiden een kar van de parkeerplaats af begonnen te rijden. Onze ouders

liepen achter ons aan, voor het geval er een tas van de bagagekarren af zou vallen.

Zodra we van het parkeerterrein af liepen, wierp ik een tweede nieuwsgierige blik over mijn schouder, in de richting van Stanleys vakantieverblijf. Tot mijn verbazing zag ik dat alle gordijnen dicht waren. Hoewel het mooi weer was, waren ook alle ramen en deuren gesloten.

‘Zijn ze er wel?’ riep ik verbaasd naar Stella, die voor mij uit liep.

‘Wie?’ hoorde ik Stella terug roepen, zonder om te kijken.

‘Stanley en Jonas,’ antwoordde ik. ‘De gordijnen zitten dicht.’

‘Ach, vast wel,’ riep Stella achteloos terug. ‘En anders maar niet.’

Natuurlijk. Het kon haar zogenaamd weer eens niets schelen.

Met Stella voorop manoeuvreerden we de bagagekarren over de kronkelige schelpenpaadjes, richting het achterste veld, waar we ieder jaar in dezelfde chalet verbleven. Met kriebels in mijn buik keek ik om me heen. Ik hield zo ontzettend veel van deze plek.

We liepen langs het veld waar we altijd afspraken met onze vrienden. Het viel me op dat Stella niet één keer opkeek om te kijken of er misschien iemand was die we kenden. Ik keek echter direct naar links zodra ik achter de heg vandaan kwam en het veld kon zien met het speeltoestel waar we inmiddels veel te oud voor waren, maar waar we desalniettemin nog altijd met elkaar rondhingen.

Helaas, er waren alleen een paar kleine kinderen.

Tot mijn verbazing waren ze echter niet aan het spelen. Ze stonden op een kluitje bovenop het speeltoestel en keken enigszins angstig naar beneden, naar iets

verderop. Ik volgde hun blik en zag dat een in het zwart gekleed, mager gestalte met lang, zwart, pluizig haar en zwarte lippenstift doelloos rondjes fietste voor een van de caravans. Dat kon maar één iemand zijn.

‘Hé, Merlin!’ riep ik uit.

‘Gegroet!’ riep de excentrieke, enigszins angstaanjagende verschijning enthousiast terug, weliswaar zonder op te kijken. Grinnikend schudde ik mijn hoofd, terwijl ik achter Stella aan de bocht om liep, het veld op waar onze chalet stond. Ik kon niet geloven dat Merlin er zo mogelijk nóg enger uit zag dan vorig jaar. Blijkbaar had hij niet één keer de tijd genomen om zijn haar te knippen – of te kammen – en had hij ergens in het afgelopen jaar besloten dat zwarte eyeliner en lipstick zijn look helemaal compleet zouden maken. Stella wierp me een spottende grijns toe van over haar schouder, ten teken dat ook zij het had gezien.

Na een paar tellen kwam mijn moeder naast me lopen. ‘Wie was dat enge meisje?’ vroeg ze op gedempte toon. Blijkbaar had ze niet gehoord dat ik zijn naam had geroepen. Stella en ik barstten in lachen uit.

‘Merlin,’ grinnikte ik.

‘Is dát Merlin?!’ siste mijn moeder verbaasd. ‘Die wordt ook ieder jaar vreemder.’ Ze stopte even met lopen, zodat mijn vader haar kon inhalen. ‘Die met die zwarte lippenstift, dat was Merlin!’ hoorde ik haar verbaasd tegen mijn vader sissen.

‘We leven in de eenentwintigste eeuw, mam!’ riep Stella, waarna ze geamuseerd naar me grijnsde van over haar schouder. ‘Doe niet zo bekrompen!’

We kwamen op het veld aan waar we de komende drie weken zouden verblijven. We moesten het hele pad af lopen, omdat onze chalet de op twee na laatste was. Terwijl we langs de overige chalets liepen, gluurde ik

stiekem naar binnen om te kijken of er toevallig iemand zat die ik kende. Maar onze vrienden verbleven nooit op dit veld, dus ik wist eigenlijk wel dat dat geen zin had.

Eenmaal bij de chalet reden Stella en ik de bagagekarren het gras op, om ze voor de veranda te parkeren. Mijn vader opende de deur en Stella en ik begonnen de bagage meteen van de karren te tillen.

‘Als jullie de karren terugbrengen, ruimen wij de rest wel op,’ zei mijn vader zodra alle bagage op de veranda stond.

Stella en ik sprongen van de veranda af en begonnen de lege bagagekarren terug te rijden. We parkeerden ze weer in de stalling schuin tegenover de receptie, waar we ze ook vandaan hadden gehaald.

‘Zullen we meteen teruggaan?’ vroeg Stella. ‘Dan kunnen we vast uitpakken.’ Ze zuchtte hooghartig en begon haar nagels te bestuderen. ‘Ik heb er zó’n hekel aan om uit koffers te moeten leven!’ Net toen ik daarop wilde reageren, viel haar blik schijnbaar op iets achter mij. ‘O, kijk. Daar heb je Stanley,’ zei ze terloops.

Met een ruk draaide ik me om. Inderdaad, daar liep Stanley. Met een krant onder zijn arm en twee flessen bronwater rustend op zijn andere arm liep hij gehaast vanaf de campingwinkel terug naar zijn vakantiehuisje.

‘Hé, Stan!’ riep ik. Ik wilde op hem af lopen, maar toen ik zag hoe hij reageerde, bleef ik aarzelend en vol verbazing staan.

Zodra ik zijn naam had geroepen, had hij mijn kant op gekeken, waarna hij zijn blik snel op de grond had gericht en nog sneller was gaan lopen, zijn gezicht gedeeltelijk verscholen achter zijn halflange, vuilblonde haar, dat hij altijd perfect in model föhnde, maar dat nu slap en triest voor zijn ogen hing. Binnen een paar seconden verdween hij zijn vakantiewoning in.

Stella snoof minachtend. 'Nou, dan niet,' mompelde ze nors.

'Wat is er met hem?' vroeg ik ontzet. Ik wendde me tot Stella. 'Misschien moeten we even kijken of het wel goed gaat met hem.'

'Hij is gewoon onbeschoft, Noa,' zei Stella. Hooghartig trok ze een gitzwarte wenkbrauw op. 'Zo is hij gewoon. Altijd al geweest ook. Dat je dat na al die jaren nog steeds niet doorhebt. Hij is een gigantische eikel. Laat hem lekker in z'n eigen sop gaarkoken.' Ze wierp een blik op Stanleys huisje, draaide zich toen om en liep de camping weer op.

Vlug haalde ik haar in. 'Maar hij deed zo vreemd.'

'Stanley doet altijd vreemd,' snauwde Stella ongeïnteresseerd. Er klonk ongeduld door in haar stem. 'Maar dat zie jij niet, omdat je hem zo leuk vindt.'

'Ik vind hem niet leuk,' mompelde ik verontwaardigd. Maar Stella had gelijk, wat zijn vreemde gedrag betrof. Hij gedroeg zich inderdaad altijd wel een beetje raar. Maar dit was anders raar. Normaal deed hij er alles aan om alle aandacht naar zich toe te trekken. Niemand kon om hem heen. Dit was daar het tegenovergestelde van. Maar Stella leek het er niet meer over te willen hebben, dus schudde ik de gedachte voor nu maar van me af.

Toen we weer bij de chalet waren, stond er thee met koekjes voor ons klaar. Onze ouders hadden onze bagage al in onze slaapkamer neergezet.

Stella en ik namen plaats aan de eettafel. Ze had nog geen hap van haar koekje genomen of ze viste haar telefoon alweer uit haar handtas. 'Ik ga Zehra even appen,' zei ze.

Ik negeerde die opmerking en at zwijgend mijn chocoladekoekje op. Toen ik haar had gevraagd of ze

meteen mee naar buiten wilde om te kijken wie er allemaal waren, had ze gezegd dat ze liever eerst wilde uitpakken en een dutje wilde doen. Maar ik wist zeker dat als Zehra haar zou vragen om naar buiten te komen, ze wel zou willen gaan.

Een paar seconden nadat Stella haar telefoon aan de kant had gelegd, trilde deze tegen het eikenhouten tafelblad, ten teken dat ze alweer een berichtje had ontvangen. 'Zehra is er ook al!' riep ze grijnzend uit, nadat ze het bericht had bekeken. Ze keek op van haar telefoon. 'Zullen we zo naar haar toe gaan?'

'Ik dacht dat jij een dutje wilde doen,' mompelde ik vlak, met mijn mond vol koek.

'Doe ik straks wel,' zei ze, mijn opmerking nonchalant wegwuivend. Ze stond op en pakte nog een koekje van de schaal. 'Ga je mee of niet?' Afwachtend keek ze me aan.

Eigenlijk voelde ik er weinig voor om Zehra te zien. Stella en Zehra waren onuitstaanbaar wanneer ze samen waren. Maar dat Zehra er was, betekende hoogstwaarschijnlijk ook dat Nazim er was en dat vond ik dan wel weer leuk. 'Is goed,' mompelde ik toen toch maar.

Tussen de chalets en stacaravans door staken we over naar het veldje naast dat van ons, waar Zehra en Nazim altijd verbleven in de stokoude stacaravan die nog van hun opa en oma was geweest. Mentaal bereidde ik me al voor op de stomme opmerkingen en het vervelende gedrag van Stella en Zehra. Maar ik voelde me wel opgetogen bij het idee dat ik Nazim zo weer zou zien. Onwillekeurig begon ik wat sneller te lopen.

'Hé, Noa! Stella!' riep de moeder van Zehra en Nazim blij verrast uit, zodra we bij hun stacaravan aankwamen. Ze zat in de tuin naast de caravan een boek te lezen.

‘Hoi, mevrouw Woudstra,’ zeiden Stella en ik in koor.

‘Wat leuk om jullie weer te zien!’ riep ze uit. ‘Zehra en Nazim zijn binnen.’

We knikten beleefd naar haar en ik volgde Stella de stacaravan van de familie Woudstra in. ‘Zehrie!’ hoorde ik Stella al uitroepen, nog voordat ik een voet over de drempel had kunnen zetten.

‘Stellie!’ piepte Zehra terug. Ze vloog op Stella af en omhelsde haar stevig, waardoor ze samen leken te smelten tot een grote, hysterische wolk van geblondeerd haar en sterke, zoete parfum. Zodra Zehra mij opmerkte, liet ze Stella los. ‘Hé, Noa,’ mompelde ze met een berekenende blik op haar gezicht. Ze schonk me een grimas, die waarschijnlijk op een beleefd lachje had moeten lijken. Haar blik had iets spottends, alsof ze haar volgende roddel over mij alvast aan het plannen was.

‘Zehra,’ knikte ik afgemeten. Hoewel ik het op een vriendelijke toon zei, besloot ik dat ze een glimlach van mijn kant ook niet waard was. Ik schonk haar eenzelfde soort grimas.

Nazim kwam achter Zehra vandaan tevoorschijn en begroette mij met een omhelzing. Stella keurde hem geen blik waardig. Ze was al in een druk gesprek verwickeld met Zehra. Zodra Nazim me losliet, keek ik lachend naar hem op. Het was zo fijn hem weer te zien.

Nazim en ik waren al jaren bevriend. Ik kon me echter niet herinneren dat ik ooit eerder last van mijn nek had gekregen door hem aan te kijken. Blijkbaar was hij in het afgelopen jaar enorm gegroeid. Vorig jaar was hij amper vijf centimeter langer geweest dan ik en nu leek hij ruim een kop boven mij uit te steken. Hij grijnsde verlegen naar me en toen zijn zwartbruine haren in zijn gezicht

vielen, streek hij deze snel weer achterover, terwijl hij zijn blik met een verlegen grijns afwendde.

‘Leuk, je haar zo,’ zei hij zacht, zonder me aan te kijken.

Zelfbewust streek ik over de blauwe lokken die over mijn schouders vielen. ‘D-dank je,’ stotterde ik ongemakkelijk. Snel wendde ik mijn blik af toen ik mijn wangen rood voelde kleuren. Ik kreeg niet zo vaak complimenten en dat was maar goed ook, want ik had geen idee hoe ik ermee om moest gaan. Zelfs wanneer ze van mijn beste vriend afkomstig waren, kon ik ze blijkbaar niet goed in ontvangst nemen.

‘Zullen we naar buiten gaan?’ stelde Zehra voor, nog voordat ik een gesprek met Nazim kon aanknopen. We mompelden instemmend en gingen met z’n allen naar buiten. We namen afscheid van hun moeder en liepen naar de achteringang van de camping, die uitkwam aan de bosrand.

‘Zullen we naar het Manemeer gaan?’ vroeg Zehra toen. Stella stemde daarmee in. Zonder op een antwoord van Nazim of mij te wachten, sloegen ze rechtsaf.

We gingen bijna iedere dag naar het Manemeer wanneer we op het eiland waren. Het was een klein meertje, niet meer dan een kilometer bij de camping vandaan. Zover ik wist, had het meer eigenlijk geen officiële naam, maar iedereen noemde het altijd het Manemeer. Waar die naam vandaan kwam, was niet helemaal duidelijk. Mijn vader had eens gezegd dat het meer zo werd genoemd, omdat de maan ’s nachts zo mooi gereflecteerd werd door het wateroppervlak. Mijn moeder zei altijd dat het kwam doordat het meer van bovenaf gezien duidelijk de vorm van een halve maan had. Op het eiland gingen er verschillende verhalen rond over het meer, maar de strekking ervan was hetzelfde: het water

zou speciale geneeskrachtige of zelfs magische eigenschappen hebben die het ontleende aan de maan. Maar volgens mij noemde men het meer gewoon zo, omdat het vlakbij Maneburcht lag, een dorpje dat ongeveer een halve kilometer bij het meer vandaan lag.

Zwijgend liepen Nazim en ik achter onze zussen aan, die geanimeerde gesprekken aan het voeren waren over onderwerpen die ons weinig tot niets interesseerden. Het kon me helemaal niets schelen wat voor foundation Zehra gebruikte en hoe schandalig veel kleedgeld ze elke maand kreeg.

‘Dus,’ begon Nazim na een paar zwijgzame minuten. Ik realiseerde me dat we eigenlijk nog geen woord hadden gewisseld. ‘Ik heb nu een telefoon.’

Verrast keek ik op. ‘Eindelijk!’ riep ik uit. Ik herinnerde me dat Nazim me een paar jaar geleden had verteld dat hij een mobiele telefoon zou krijgen zodra hij naar de middelbare school zou gaan.

Nazim had zijn gloednieuwe telefoon al uit zijn broekzak gevist en reikte mij die aan. ‘Dus eh... Zet je nummer erin,’ beval hij. ‘Dan kunnen we appen.’

‘Dan kunnen we eindelijk normaal contact onderhouden,’ verzuchtte ik, terwijl ik snel mijn nummer intikte. ‘Je reageert echt nóóit op mijn mails.’

‘Ik mag van mijn ouders ook bijna nooit achter de laptop!’ riep Nazim verontwaardigd uit. Hij keek me aan met een scheve grijns toen ik zijn telefoon teruggaf. Vreemd genoeg bleef hij even naar mijn contactgegevens staren voordat hij zijn telefoon weer in zijn broekzak opborg.

‘Nog wat bijzonders meegemaakt het afgelopen jaar?’ vroeg hij na een korte stilte.

Ik haalde mijn schouders op. Alsof ik ooit iets bijzonders meemaakte thuis. Vanuit mijn ooghoeken keek

ik naar hem op. Het was moeilijk te geloven dat hij twee jaar jonger was dan ik, nu hij ruim een kop boven mij uit stak. 'Jij?' vroeg ik toen.

Ook Nazim haalde zijn schouders op. 'School en zo,' mompelde hij. 'Niets bijzonders.'

Weer viel er een stilte. Ik was blij dat ik niet de enige was die niets te vertellen had. Meestal had ik meer verhalen over mijn drie weken hier dan over de rest van het jaar thuis.

Er schoot me iets te binnen. Op een draffe haalde ik Stella en Zehra in. Nazim volgde me verbaasd. Ik ging naast Zehra lopen, die me direct een afkeurende blik schonk, nog voordat ik überhaupt iets had gezegd. 'Hebben jullie Stanley en Jonas al gezien sinds jullie hier zijn?' vroeg ik.

Nazim schudde zijn hoofd. 'Nee, hoezo?' vroeg hij. Om een of andere reden klonk er irritatie door in zijn stem.

'Toen we Stanley net tegenkwamen, deed hij zo vreemd,' verklaarde ik.

'Ik heb hem wel gezien,' zei Zehra. 'De eerste dag dat ze hier aankwamen, zag ik Stan en zijn ouders uit de auto stappen. Jonas was er niet bij.'

'Dat is toch niet zo vreemd?' begon Stella direct, net toen ik het tegenovergestelde wilde beweren. 'Jonas is al tweeëntwintig, hoor! Als ik hem was, zou ik ook écht niet meer met mijn ouders mee op vakantie gaan.'

'Dat slaat nergens op,' beet ik Stella toe. 'Als ik zo oud was, zou ik waarschijnlijk gewoon nog steeds mee gaan.'

'Lekker kinderachtig,' sneerde Stella. Zehra grinnikte hatelijk en wierp me een verwaande blik toe. Ik keek vuil terug. Zehra werkte me nu al op mijn zenuwen. Van mijn zus kon ik zulk gedrag meestal wel hebben, mede omdat ik graag geloofde dat ze er uiteindelijk weinig